

A 2010-es év utolsó hónapjaiban a soproni Erdészeti Szakközépiskola tantesületének három alapító és meghatározó tanára távozott az élők sorából. (Gillay József nekrológját lásd az EL 2011. januári számában. A Szerk.)

Dr. Bognár Béla, aki a rábaközi kis faluban, Egyeden született kisbirtokos családba, Pápán a bencés gimnáziumban érettségizett és Budapesten a Pázmány Péter Tudományegyetemen 1945-ben középiskolai tanári, 1946-ban doktori diplomát szerzett. Végzés után az első években a pápai mezőgazdasági középiskolában tanított, s onnan 1950-ben a soproni erdészeti technikumba került. Az első között jött a soproni iskolához, s ezért az épületek leltári anyagának átvételében tevékenyen közreműködött. Ő lett eleinte a kollégium vezetője, az iskola megbízott igazgatóhelyettese és 1951–1971-ig a kollégium nevelőtanára is. A technikum megalapításának első évétől kezdődően 1981-ig olyan felejthetetlen magyarnyelv-tanára lett (de végzettségének megfelelően más helyi gimnáziumban francianyelv-tanára is), aki nemcsak a helyesírás szigorú követelésével anyanyelvünk szép kiejtésének használatára és népdalok elsajátítására serkentette tanítványait, hanem szakkörökben, többletmunkával versmondó és szép kiejtési versenyekre is felkészítette őket. Ennek hatására igen eredményesen szerepeltek a városi és a megyei versenyeken. (Kertész, Palacski, Víg). Magyaróráit mindig népdalok éneklésével kezdték.

1981-ben ment nyugdíjba, de ezt követően még óraadó és kollégiumi nevelőtanári feladatokat is ellátott, s nyugdíjasként még 11 évet dolgozott a régi munkahelyén.

Fábián Lajos testnevelő tanár Marosvásárhelyen született 1924-ben, ott járt elemi és középiskolába, és 1944-ben érettségizett a helyi katolikus gimnáziumban. Észak-Erdély – a II. bécsi döntés hatására – 1940 szeptemberében újból magyar terület lett, s így 1944-ben a Budapesti Testnevelési Főiskolára kerülhetett. Közben katonai szolgálatra rendelték, majd hadifogságba került, a foksányi fogolytáborban megbetegedett, s tanulmányait csak 1951-ben folytathatta. Oklevelét 1953-ban szerezte meg, és még abban az évben került a soproni erdészeti technikumba testnevelő tanárnak. Ezt megelőzően évente más-más tanár látta el kiegészítőként az iskolai testnevelést. Sopronban – nyugdíjazásáig – megszakítás nélkül és rendkívül hasznosan tevékenykedett. A technikumban kilenc sportszakosztály működött, s ezek közül hétben az ő irányításával folyt a munka. Kosárlabda, röplabda és atlétika sportágakban első osztályú bírói és középfokú edzői minősítést szerzett, s e téren tanítványai sikeresen szerepeltek megyei, sőt országos versenyeken is.

Az ő idejében, a Szent György u. 13. Várkerület felőli oldalán, a romok helyén, közreműködésével készült el az a sportpálya, ahol éveken át folytak a középiskolák közötti röp- és kézilabda mérkőzések. Télen a jégpályává alakított területen gyerekek, felnőttek élvezettel korcsolyáztak.

1989-ben néhány erdélyi barátjával megalapította a soproni Erdélyi Kört, melynek se-

gítségével több erdélyi székely és magyar család anyaszági elhelyezkedését, munkalehetőségét segítette elő. Mint a Kör titkára, 1998-ban igen sikeres erdélyi kirándulást szervezett 35 fővel Nagyvárad, Kolozsvár, Torda, Óradságon, Nagybánya, Szatmárnémeti útvonalon.

Nyugodjanak békében.

dr. Jereb Ottó
egykori tanártársuk

Németh Ferenc (1936–2011)

2011. augusztus 7-én, hosszan tartó súlyos betegség után elhunyt köztestületben álló kollégánk, Németh Ferenc erdésztechnikus.

1936. szeptember 25-én született Zala megyében, Bánokszentgyörgyön.

Pályafutását az Állami Erdőgazdaságnál kezdte, Zajkon és Murarátán dolgozott kerületvezetőként. Ezután, az erdőbirtokossági társulatok szakirányítását végezte Kiskomáromban, műszaki vezetőként. A termelőszövetkezetek megalakulását követően, 1967-től ahhoz az önálló szervezethez került, amelyik a szövetkezetek műszaki, tervezési, erdészeti szakirányítását végezte a megyében. E szervezetnek volt jogutódja 1980-tól az ERDŐVÁLL, ahol nyugállományba vonulásáig teljesített szolgálatot, körzeti erdészeti képviselőként.

Nyugdíjas éveinek kezdete 1993-ban egybe esett az erdő magánkézbe adásával, amikor nagy szükség volt a hozzá hasonló, a területet jól ismerő és a hatósági munkában is jártas erdészszakemberekre. Lakhelye, Nagykanizsa térségében vállalt szakirányítói feladatokat. Számos megalakuló magán-erdőgazdálkodó munkáját segítette tevékenyen, készítette irataikat, irányította szakmai munkáikat. Nyugodt, kiegyensúlyozott, barátságos természete jó kapcsolatteremtő készséggel párosult. Sohasem követelt, mindig csak kért, hangos szót nem hallottunk tőle. Megbízásait szerény díjazás ellenében végezte, nem az anyagi haszonszerzés vezérelte. Olyan embernek ismertük meg, akit nyugodt szívvel ajánlhattunk bárkinek, aki erdész szakembert keresett a környéken. Az erdőterületek privatizációját követő nehéz időszakban személye hatalmas segítséget jelentett a hatóság számára is, nyugodtan lehetett rá hagyatkozni.

Munkásságát 70 éves korában a földművelésügyi miniszter *Életfa emléklappal* adományozásával ismerte el.

Németh Ferenc nem írt szakkikkeket, nem voltak kiemelkedő szakmai újításai. Tette a dolgát példamutatóan. S mindez az emberi tisztesség olyan magas szintű megjelenésével párosult nála, ami méltán váltotta ki mindannyiunk nagyrabecsülését. Emlékét megőrizzük, ahogy őrzik a keze nyomán felnőtt zalai erdők is.

Kollégánkat 2011. augusztus 12-én kísértük el utolsó útjára a nagykanizsai városi temetőben, ahol az erdészhimnusz hangjai mellett búcsúztunk tőle.

Dr. Páll Miklós

Hulják József (1929 – 2011)

82 éves korában elhunyt Hulják József aranyokleveles erdőmérnök, nyugdíjas főerdőfelügyelő.

2011. október 24-én mély részvétellel búcsúztattuk Sátoraljaújhegyben római katolikus szertartás szerint, és koporsójánál évfolyamtársa és közeli munkatársa, Járási Lőrinc ismertette életútját.

1929-ben született Diósgyőrben, Perecsen nevelkedett, Miskolcon a minoriták Fráter György Gimnáziumában érettségizett és 1952-ben végzett Sopronban.

1952-ben került a Hemánvölgyi Állami Erdőgazdasághoz, ahol hét hónapig Monokon, majd 2,5 évig Telkibányán volt üzemegység-vezető-helyettes. A tervfeladatok teljesítése mellett a szakképesítés nélküli erdészek szakvizsgára való felkészítése, a fakitermelő, erdőművelő munkások oktatása is feladata volt.

Az erdőgazdaságok összevonása után Sárospatakra került a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdasághoz, ahol 1955 és 1965 között szakfelügyelő, fahasználati előadó, majd erdőhasználati csoportvezető munkakörökben dolgozott.

Ma már történelem, hogy a rontott erdők átalakítása, a fenyvesítés és nyárfásítás, az erdősítések – először nálunk bevezetett – egységáras elszámolása, az erdősítések minősítése és átvétele, a gyérítések, V-fák kijelölése, a tisztítás során mennyi feladata volt a szakfelügyelőnek, hogy a helyszíni ellenőrzéssel, tanácsadással segítsék ezek szakszerű végrehajtását.

Sokoldalú érdeklődése, az új iránti fogékonysága, az önálló gondolkodás és megfontoltság, a kezdeményező- és szervezőképessége segítségével jól oldotta meg ezeket a feladatokat, amit az erdőgazdaság vezetése négy kiváló dolgozó jelvénnel ismert el.

Egyenességét, határozott jellemét, segítőkészességét, megállapításainak megbízhatóságát bizonyítja, hogy 1957 és 1965 között az igazgató képviselője volt a vállalati egyeztető bizottságban és a dolgozók érdekeit védte a MEDOSZ Erdészeti Szakcsoportjában is.

1965-ben Sali Emil vezető erdőfelügyelőnek bízta meg az erdőgazdasághoz.

1968-ban az akkor szervezett Miskolci Állami Erdőrendezőszékhöz, majd az Erdőfelügyelőséghez került és 40 évi szolgálat után 1992-ben főerdőfelügyelőként ment nyugdíjba.

Segítőkésziségeért, pontos és megbízható megállapításaiért szerették, becsülték a gazdálkodók. Minden közösségbe jól beilleszkedett, kedvelték a munkatársai.

Nem az elismerésért dolgozott, tevékenységén mindig érezni lehetett az erdő, a hivatás szeretetét. Tette a dolgát csendben, tisztességgel, megbízhatóan, amit az Erdészeti Kiváló Dolgozója kitüntetéssel, Fásítási Emlékremmel ismertek el.

Nyugdíjba vonulása után is aktív résztvevője volt az egyesületi rendezvényeknek, a zempléni nyugdíjas találkozóknak.

Egy régi minősítésedben írták: egyenes..., határozott jellemű..., udvarias..., segítőkész..., mindig lehet rá számítani..., kevés beszédű, de annál nagyobb a szaktudása!

Nyugodjál békében!

Dr. Járási Lőrinc